



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1999/2024
12.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог БД „ВОЈВОДИНА“ ДОО Ново Милошево, са седиштем у Новом Милошеву, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 28/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 28/24 од 06.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 28/24 од 06.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 249/2023 од 17.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д. и тачка III Уговора о вансудском поравнању од 27.12.2006. године под бр. 02-1967/06 закљученом између тужиоца и правног претходника туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 82.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен од обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 28/24 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог делимично усвојена и делимично одбијена и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 249/2023 од 17.11.2023. године преиначено тако што је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 43.200,00 динара

до досуђеног од 82.800,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате одбијен, док је у преосталом побијаном непреиначеном делу оспорена одлука потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати на име трошкова другостепеног поступка 25.084,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове је тражио и определио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији ревидента.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона парничном поступку прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том Закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, јер је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странке.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић